పోయినమూ-పొందనమూ

ఆ వేళ సాయంత్రం అక్కయ్యవంక మిడుతూ మిడుతూ చూస్తూ కూర్చున్నాను. ఆమె నావంక ఉలుకూ ఉలుకూ చూస్తూ ఉన్నది. మాకు కొంత ఎడంగా కూర్చుని వొత్తులు చేసుకొంటున్న నాయనమ్మ మా యిద్దరివంకా నిరాశగా, నిర్వేదంగా—చూస్తూ పనిచేసుకుంటున్నది.

ఆ సాయంత్రం—హృదయాంతర భావాలు, కోపతాపాలు, రాగ విరాగాలు–కన్నులలో, చూపులలో—విసిరి కొట్టుకుంటూ ఉండిన మా ముగ్గురినీ—ఎవరైనా క్రొత్తవారు వచ్చి చూచి ఉండినట్లయితే–బహుశా నిర్ఘాంతపోయి ఉందురు.

కాని మా ముగ్గురికీ–అట్టి భావ ప్రకోపనము క్రొత్తకానీ, ఆశ్చర్య జనకం కానీ—కాదు. ఆదివరకు చాలాసార్లు—అదే విషయంమీద అక్కయ్యకూ, నాకూ–కీచులాట జరగటమూ—నాయనమ్మ కొంత సర్ది చెప్పటానికి ప్రయత్నించిన మీదట విఫలురాలై ఇద్దరినీ చివాట్లు వేయటమూ—ఆ తర్వాత చాలా సేపటివరకూ ముగ్గురమూ దృగ్బాణాలను ఒకరివంక ఒకరము ప్రసారం చేసుకోవటమూ—మాకు బాగా అలవాటే.

నాకు పదమూడేళ్ళు అక్కయ్యకు పదహారోయేడు. పదమూడేళ్ల వయసులో ఉన్న ఏ ఆడపిల్లకు చెవులకు పోగులూ, రకరకాల ముద్దులూ పెట్టుకోవాలని కోరిక ఉండదు!

నేను చేసిందికూడా ఇంతే. నా ఈ న్యాయమైన కోరిక తీరకుండా–ఇకముందు యేనాటికీ తీరకుండా–చేసిన అక్కయ్యమీద నాకు కోపం ఉండటం కూడా న్యాయమే. ఇది ఉచితం కాదని ఎవరూ–ఆఖరుకు మా యిద్దరి మధ్యా తగవులుతీర్చే అనధికార న్యాయమూర్తి నాయనమ్మ కూడా–అనటానికి సాహసించలేరు!

నాయనమ్మ సందర్భం వచ్చినప్పుడల్లా ఆ కథ ఇల్లా వల్లెవేస్తుంటుంది–

'అప్పుడు పెద్దమ్మాయికి నాలుగేళ్ళు. చిన్నది ఏడాది పిల్ల. శ్రావణమాసంలో ఒక మంచి రోజు చూసి ఇద్దరికీ చెవులు కుట్టించి జాంకీలు తగిలించాము. ఆ ఒక్క రోజేనమ్మా ఆ ముచ్చట. ఆ మర్నాటినుంచీ చిన్నదానికి పోగులు పెట్టుకునే యోగం లేకుండా పోయింది!'

ఇల్లా కథ మంచి రసవత్తరఘట్టంలో నిలిపివేసి నాయనమ్మ ఓ దీర్ఘనిశ్వాసం విడుస్తుంది. ఆ వింటున్నవారు ఇక ఆ సస్పెన్సు భరించలేక 'ఏం, ఏమయింది?'–అంటూ తర్వాతి కథకోసం ఉబలాటలూగిపోతారు. వాళ్ళచేత కొంతసేపు అట్లా బ్రతిమాలించుకుంటే కాని నాయనమ్మకు కథ నడిపించటానికి తగిన ఉత్సాహం కలగదు ఇట్లా ఆ శ్రోతలలో తగినంత సంచలనం కలిగిన తర్వాత ఆవిడ తాపీగా మొదలు పెడుతుంది

'మేడమీద మాకు ఒక ఉయ్యాలబల్ల తగలబడింది కాదూ! మర్నాడు పొద్దుట మేం అందరం క్రింద పనిపాటుల్లో మునిగి ఉండగా, పెద్దపిల్ల చిన్నదాన్ని చంక వేసుకుని ఎట్లా వెళ్ళిందో ఏమో—మేడమీదకు వెళ్ళి ఆ ఉయ్యాలబల్లమీద కూర్చో

వేదవతీదేవి

పెట్టింది పక్కను తానూ కూర్చుంది. ఉయ్యాల ఊపుతూ ఉన్నారు–బాగుందా–పెద్దమ్మాయికి హఠాత్తుగా చిన్నది ముద్దు వచ్చింది. చక్కా ముందుకు వంగి పసిదాని బుగ్గలు ముద్దులు పెట్టుకుంటూ ఉంది. అంతే, ఆ సందుపాళీలో ఇద్దరి జాంకీలూ పెనవేసుకుపోయినాయి కామోసమ్మా. పెద్దది వదిలించుకుందామని తంటాలుపడింది కానీ–ఆ బ్రహ్మముళ్లు ఒకపట్టాన ఊడిరాలేదు. చిన్న మేళాం కాదూ, తొందరగా విడదీసుకోవాలని పెద్దపిల్ల ఒక్క లాగులాగింది!'

'చ్చ..చ్చ..చ్చ!'–అ వింటున్నవారు ఈ తుదిముక్క వినేసరికి సానుభూతిగా ఇట్లా అంటారు.

అట్టి సమయాలలో నాకు వొళ్లు జలదరించినంత పనై–పై పెచ్చు వారి సానుభూతి 'చ్చ...చ్చ'లు అగ్నిలో ఆజ్యం పోసినట్లు కాగా– అక్కయ్య వంక కసిగా, కోపంగా చూస్తాను నేను. అంతే—అంతటితో నాంది ప్రస్తావన ఆరంభమవుతుంది మా కీచులాటకు.

సరి, నాయనమ్మ కథానులాపము ఇంకా పూర్తికాలేదు. శ్రోతల 'చ్చ...చ్చ'లు—ఆవిడ కథాసంవిధానాన్ని మరికొంత పురికొల్పగా మళ్ళీ ప్రారంభిస్తుంది.

'ఇంకేముంది తల్లీ, పసిదాని చెవులు తెగవి కూడానా, ఆ ఊపులో దాని లోలక్కులతో సహా చెవి తమ్మెలో కొంత భాగం ఊడి వచ్చేసింది! మేం క్రిందనుంచి పరిగెత్తుకు వెళ్ళేసరికి ఇదీ సంగతి! ఒక నెల రోజులకు కాని ఆ గాయం మానలేదు! రెండవ చెవి బంగారంలా బాగానే ఉందనుకోండి ఆ రోజే ఆ చెవి జాంకీకూడా కత్తిరింపించి తీయించి వేశాము ఏమి చేస్తాం మరి!'

నా కుడి చెవి తమ్మెలో అంగుళం మేర కత్తిరించి వేసినట్లు కనపడే నిదర్శనమే—నాయనమ్మ కథకు ప్రబల సాక్ష్యం. కాని, అక్కయ్య ఆనాడు చేసిన ఘన కార్యానికి పర్యవసానంగా—ఆమెకూడా ఇటువంటి నష్టమే పొంది ఉంటే—మా ఇద్దరి మధ్యా ఈ కీచులాటకు బహుశా స్థానం ఉండేది కాదు. కాని, ఈ విషయంలో పూర్తిగా నష్టపడింది నేను. అక్కయ్య జాంకీలూ, పోగులు పెట్టుకుని తిరుగుతూనే ఉన్నది. బోసి చెవులు వేసుకుని, వట్టి ముఖం వేసుకుని—ఉండవలసి వచ్చింది మాత్రం నేను!

అక్కయ్య చెవ్రలని జాంకీలు అందంగా కదిలినప్పుడల్లా, ఆమె చెవులని పుష్యరాగాల దుద్దులు తళతళ మెరిసినప్పుడల్లా నాలో అవిరళ ద్వేషం పొంగి వచ్చేది. ఏదో ఒక కారణం, సందర్భం లేకపోయినా–తెచ్చుకుని అక్కయ్యని నేను దెప్పటమూ–ఆమె కాసింతైనా తగ్గుకోకుండా–నా స్థితికి నలకంతైనా జాలి పడకుండా—ఏదో సమాధానం విసిరి కొట్టటమూ–మాకు దినచర్య క్రిందే లెక్క అయిపోయింది

'నా సైన్సు పుస్తకం చూచావుటే!'

'ఏమో, నీ జాంకీల నడుగు!'

'ఇప్పుడు నా జాంకీల గొడవెందుకు నీకు?'

'జాంకీల గొడవ కాకపోతే మరేమిటి కావాలి నాకు? మహా అందంగా ఉన్నావులే రెండు చెవ్రలనీ వరా చేసుకుని!'

'నా అందం సంగతి నీ వేమీ పొగడక్కరలేదు. నీకంటే బాగానే ఉన్నానులే!'

'నేను ఎంత బాగా ఉండకపోతే నీకంత

ముద్దు వచ్చాను? అసలు నువ్వు నన్ను కావా లని ముద్దుపెట్టుకుని లోలకుల్లం ముడి వేశావు!'

'మూడవే అమ్మా!'

'మూడవే నాయనమ్మా!'

ఇంత నిష్కారణంగా బయలు దేరిన మా తగవు చివరకు మా అనధికార న్యాయాధికారిణి నాయనమ్మ దగ్గరకు వెళ్ళి చేరేది.

'ఎందుకే అయినదానికీ కానిదానికీ దాని మీద పోట్లాటకు వెడతావు? అది తెలిసి చేసిందాయేమిటి? అప్పుడది నాలుగేళ్ళపిల్ల! నీ ప్రారబ్ధం చాలక ఇట్లా అయింది కానీ!...' అని నన్నూ,

'నీవు మరీ చిన్నపిల్లవయిపోతున్నావు పెద్దమ్మాయ్. అది చిన్నదీ, పోగులు పెట్టుకుంటానికి వీలుకాకుండాపోయిందని దానికి మాత్రం బాధగా ఉండదూ? చిన్నతనంలో తెలియక చేసినా తప్పు తప్పే! అది యేమన్నా నీవు మాట్లాడకూడదు!......' అని అక్కయ్యనూ - మాకు లేని - అభిరుచి సాధారణంగా ఒక పదజాలంతో - తన తీర్పును ముగించివేసేది.

'పిల్లలు పెద్దవాళ్ళవుతున్నారు కాని బొత్తిగా పోయినమూ పోందనమూ లేదమ్మా'-అని.

ఇంతా అయినాక నాయనమ్మ మా యిద్దరిలో ఎవరిపక్షాన డిక్రీవచ్చిందో-మాకు బుర్ర బద్దలు కొట్టుకున్నా అర్థమయ్యేది కాదు. కాగా, నాకు ఒక సందేహం మాత్రం కెరటంలా ముంచుకు వచ్చేది.

నాయనమ్మ వాడినపదజాలంలో 'పోయి నము' అంటే అందరికీ తెలిసిన విషయమే. అంటే 'పైనము' - అంటే 'వినయము' అన్న మాట. కాని ఆ 'పోందనము' దగ్గరే వచ్చేది చిక్కు. ఆ 'పోందనం' అనే పదాన్ని ఆవిడ ఏ అర్థంలో ఉపయోగించిందో ఎన్ని సార్లు అడిగినా ఆమె నాకు చెప్పలేదు సరికదా - మళ్లా ఆ పదాల పవిత్రమైన కూర్పునే నాపైని అనర్గళంగా విసిరి కొట్టేది!

కాని ఈ వ్యవహారం ఇల్లా ఆట్టేకాలం సాగలేదు. కొన్నినాళ్ళనుంచీ, నాయనమ్మకు అత్యంత ప్రీతికరమైన ఈ పదజాలాన్ని నేను ఒక్కర్తినే భరించవల్సి వచ్చింది. కాగా, నాయనమ్మ దృష్టిలో అక్కయ్య ఒక్కసారిగా ఉత్తమురాలై కూర్చుంది! అది ఇల్లా జరిగింది.

ఆవ్వేళ ఆదివారం. బడికి శెలవుకావటం మూలాన్ని మధ్యాహ్నంవేళ మేం ఇద్దరం అలవోకగా ఇంట్లో పచారు కొడుతున్నాము. ఇంతట్లోకి మా పక్కవాటాలో ఈ మధ్యనే క్రొత్తగా దిగిన పిన్నిగారు ఊసుపోక మాయింట్లోవచ్చి కూర్చుంది. ఆవిడగారు మాకు ఇంచుమించు నిత్య చర్య అయిన కాట్లాడ్డములకల భాషణములు ఇంకా వినలేదు.

ఇక, కొంతసేపు పోయాక ఆమె నాచెవి వంక చూచి అదేమని ప్రశ్నవేయడమూ, నాయనమ్మ కథా క్రమానికి ఉపక్రమించడమూ యథాతథంగా జరిగాయి.

నేను అక్కయ్యవంక చాటుగా చూచాను. ఇటువంటి సమావేశం జరిగాక- అవతల వాళ్ళు ఇంకా ఇంట్లో ఉండగానూ - మరి కొన్నిసార్లు వాళ్ళు గడపదాటుతూ ఉండగానూ- మా మధ్య కయ్యం ప్రారంభం కావడం సాధారణంగా అలవాటు. ఈ సంగతి నాకూ, అక్కయ్యకూ, నాయనమ్మకూ, కూడా బాగా తెలుసు.

కాని అక్కయ్య మనస్సులో ఏముందో కానీ, ఈసారి నాచూపుకు తగిన ప్రతిచూపు విసరలేదు! నాయనమ్మ ముఖతః ప్రసారమవుతున్నకథను తానూ అప్పుడే కొత్తగా వింటున్నట్లు కళ్లు వప్పజెప్పి కూర్చున్నది!

"చ్ఛ...చ్ఛ...చ్ఛ?"

దంతక్షయమును పోగొట్టండి

...మీ పళ్లను కాపాడుకోండి!

'కొలినోస్' సూపర్-వైట్ టూత్‌పేస్టు

దంతక్షయము రాకుండా అడ్డును!

ద్వివిధ రక్షణ : మీ పళ్లను రోజూ 'కొలినోస్' సూపర్-వైట్ టూత్ పేస్టుతో తోముకొంటే అది మీ పళ్లను శుభ్రముగా మరియు తెల్లగా ఉంచుతుంది మరియు దంతక్షయమును కలిగించే క్రిములను అడ్డుతుంది.

ఒక సారి పళ్లను 'కొలినోస్' సూపర్-వైట్ టూత్‌పేస్టుతో తోముకొంటే నోటిలో దుర్గంధమును మరియు పళ్లకు హాని కలిగించే క్రిములను అతి కాలం వరకు పోగొట్టును. మీ నోరు శుభ్రముగా ఉంటుంది.

పొదుపైనది—పళ్లకు రక్షణనిచ్చి వాటిని శుభ్రముగా మరియు గట్టిగా ఉండేలా చేయుటకు 'కొలినోస్' సూపర్-వైట్ టూత్‌పేస్టును బ్రష్ మీద ఒక అర అంగుళము తీసుకొంటే చాలును!

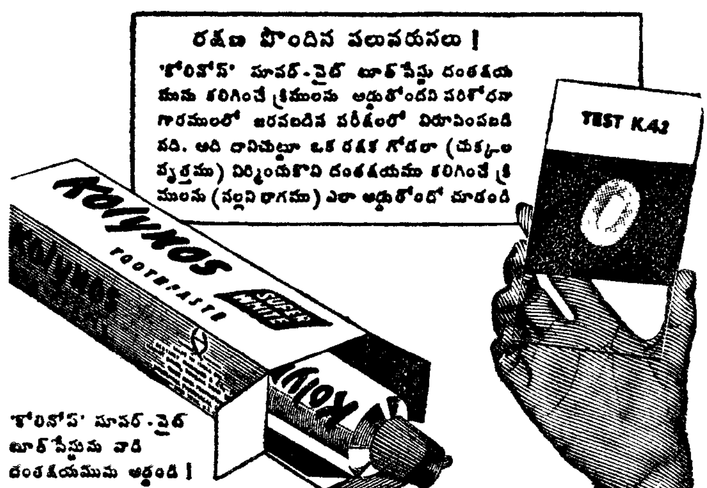

జెఫ్రీ మేనర్స్ అండ్ కంపెనీ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
'కొలినోస్' ట్రేడ్ మార్కును వాడుటకు అధికారము పొందినవారు

★ వొయినము వొందనము ★

కథ పూర్తయింది. నాకు ఊపిరితీసుకునే సమయం కూడా ఇవ్వకుండానే అక్కయ్య చప్పున అందుకుంది.

"మరేనండి పిన్నిగారూ, అప్పుడు నాకు యుక్తాయుక్తం తెలియని రోజులే అయినా ఆ విషయం గురించి నేను బాధపడని రోజు లేదనుకోండి. దాని చెవుల వంక చూసినప్పుడల్లా నా మనస్సు చెరువులా అయిపోతుంది. అమ్మవాళ్ళు కొప్పడతారని కానీ, లేకపోతే నేను చెవులకు దుద్దులు పెట్టుకోకనే పోదును! ఉండి, ఉండి ఎప్పుడో తీసివేస్తాను సుమండీ! దానివి బోసిగా ఉంచి నా చెవులని పోగులు పెట్టుకుంటానికి నాకు ఎల్లా మనస్కరిస్తుంది చెప్పండి!"

నా చెవులను నేనే నమ్మలేనట్లు అక్కయ్య వంక చూసింది నేను ఒక్కరినే కాదు. నాయనమ్మ కూడానూ. పక్కింటి పిన్నిగారు కొన్ని సానుభూతి వాక్యాలు ఉచ్చరించి వెళ్లిపోయినాక, నాయనమ్మ అక్కయ్య తల రెండు చేతులతోనూ నిమిరి, తన తలకు వేళ్ళు విరుచుకుని ఇల్లా అంది—

"మాఅమ్మే ఎంత వొయినం వొచ్చిందె మా తల్లికి! బంగారం లాగా, ఎంత వొందనంగా మాట్లాడావే మా అమ్మా!-అన్నది!

అక్కయ్య ముసి ముసి నవ్వు నవ్వుతూ నావంక వోరగా చూసింది. నాకు ఏమి అనాలో, ఏమి చేయాలో—తోచింది కాదు. ఆ సమయంలో వెఱ్ఱిబాగుల దానివలె ఉంచుండి పోయాను.

అక్కయ్య ఆప్రొద్దుట కూడా ఈ విషయంమీదనే నాతో జగడం ఆడింది! ఇంతలో ఆమెకు అంత వయినమూ, వందనమూ ఎట్లా వచ్చిపడిందో నాకు అర్థం కాని విషయంగానే ఉండి పోయింది.

దుద్దులూ, జుంకీలూ—తగిలించుకు తిరుగుతున్న అక్కయ్య బాగానే ఉంది. ఇంతకూ పోగులు పెట్టుకునే ప్రాప్తి లేకుండా చెవి మొటికి పోగొట్టించు కున్నదానిని నేనే అయినాను! వయినమూ, వందనమూ లేని దాన్ని నేనే అయినాను!

ఆవేళ మాయిద్దరి మధ్యా జగడం జరగలేదు. అక్కయ్య అన్నమాటల్లో ఆట్టే నిజాయితీ ఉందని నేనైతే నమ్మలేదు కాని ఎంచాతనో అక్కయ్య ముఖతః ఆమాటలు విన్నాక, వెంటనే ఆరోజు పోట్లాడటానికి నా మనస్సు ఒప్పలేదు.

అక్కయ్య నాయనమ్మ దృష్టిలో మంచితనం తెచ్చుకోవాలని ఈకొత్త టెక్నిక్కు కనిపెట్టింది! సందేహంలేదు! అక్కయ్య అవలంబించిన ఈకొత్త వైఖరి నాలో ఉడుకుమోతుతనమైతే కలిగించింది కాని- నన్ను మరో కోరికకూడా ఆరోజునుంచే జలగలా పట్టుకుని వేధించ సాగింది. నాయనమ్మచేత ఎట్లాగయినా నేనుకూడా వయినమూ. వందనమూ - కలదాన్నని అనిపించుకోవాలె!

అందుకు తగిన సమయం కనీసం కనిపెట్టుకుని కూర్చున్నాను. వేచి ఉండగా, ఉండగా - ఒక నెలరోజుల తర్వాత ఆ తరుణం వచ్చింది.

నాయనమ్మకు ఎంతో దూరపు బంధువులు - ఒక వృద్ధదంపతులు - శ్రీశైలం యాత్రకు వెడుతూ, దారిలో ఆగి నాయనమ్మని పలకరించి పోదామని ఆ రోజు దిగారు. ఆరోజు నా పుట్టినరోజు కావడాన్ని పట్టు పరికిణీ వేసుకుని, కొత్తవోణీ వేసుగుని - అటూ యిటూ తిరుగుతున్న నన్ను చూచేసరికి, ఆముత్తయిదువకి పోగులులేని నా చెవులు బోసి వచ్చాయి. కాబోసు - అడగవల్సిన ప్రశ్న రానే వచ్చింది: నాయనమ్మగొంతు సవరించుకుని కథాకథనం కూడా ఎప్పటిలా పూర్తిచేసింది-

'చ్ఛ...చ్ఛ...చ్ఛ...'

తటాలున ఉపక్రమించాను నేను—

'కానీయండి మామ్మగారూ, ఎవరిఖర్మకు ఎవరు కర్తలు?' అక్కయ్య చేయాలని చేసిందా యేమిటి? నా చెవి అల్లా మొటికి పోవల్సిందని బ్రహ్మదేవుడు వ్రాసిఉంటే ఎవరు తప్పించగలరు? పోనీ, దాని చెవులైనా బావున్నాయి. అంతమట్టుకు మనం సంతోషించాలె?'

వచ్చిన బంధువులు ఆ రాత్రి శ్రీశైలం వెళ్ళిపోయారు. వాళ్లు అటు బండిఎక్కారో లేదో, నాయనమ్మ నా దగ్గరకు వచ్చి, చెంపలు నిమిరి, వేళ్లు తనతలకు విరుచుకుని,

'చిన్నదానికి కూడా ఎంతవొయినం వొచ్చిందే? ఆ వొచ్చినవాళ్ళు ముక్కుమీద వేలువేసుకు నేటట్లు ఎంత వొందనంగా అన్నావే బంగారుతల్లీ!'—అన్నది.

చాలు, అక్కయ్యతోపాటు నేనూ వొయినమూ, వొందనమూ కలదాన్ని అయినాను. ఇంకేమికావాలి?

ఆరోజుకూడా నేను అక్కయ్యతో పోట్లాడలేదు; కాని పరిహాసంగా, ఎగతాళిగా—అక్కయ్య ప్రారంభించిన ఆ 'టెక్నిక్కు'మాత్రం మాలో క్రమంగా ఒక విచిత్రమైన మార్పు తెచ్చింది!

మనఃస్ఫూర్తిగా కాకపోయినా, యాంత్రికంగా, నాటకంగా—మేంఇద్దరం పరస్పరం తెలుపుకున్న ఆ సానుభూతి వాక్యాలు—మాకు తెలియకుండానే—మా మనస్సులలో చోరవచేసుకుని—దినదినమూ గాఢతరంగా నాటుకుపోసాగాయి! ఈవిధంగా అంతవరకూ వజ్రసదృశంగాఉండిన మా మనస్సులు క్రమంగా సరసములై, సున్నితములై, ఆర్ద్రములై—చివరకు ఒక్కసారిగా పరస్పరం స్నేహపూరితములై పోయినవి!

నాయనమ్మ అక్కయ్యకూ, నాకూ, చెప్పుకోలు బహుమతులు ఇచ్చినరోజున కాదు కాని—ఇప్పుడుమాత్రం మా ఇద్దరికీ నిజంగానే వొయినమూ — వొందనమూ, వొచ్చింది! ★

ఫిలిప్స్ 4- ట్రాన్సిస్టర్ హియరింగ్ ఎయిడ్స్

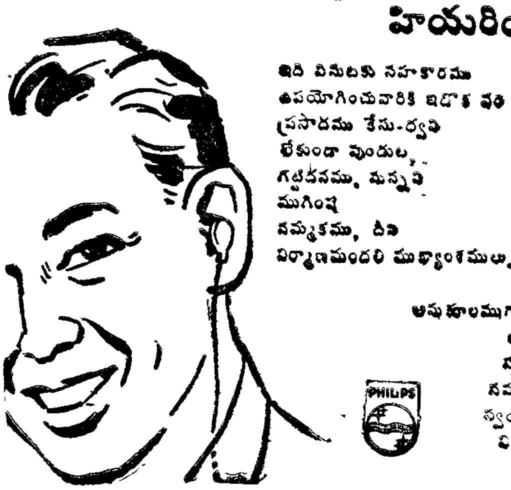

ఇది వినుటకు సహకారము ఉపయోగించువారికి ఇదొక వరప్రసాదము కేసు-ధ్వని లేకుండా వుండుట, గట్టిదనము, మన్నిక ముగింపు నమ్మకము, ఇవి నిర్మాణమందలి ముఖ్యాంశములు.

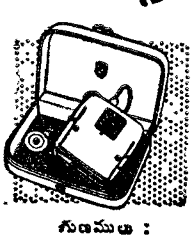

గుణములు :

- అనుకూలముగా అమర్చబడదగు క్లిప్
- బ్యాటరీ ఖర్చు తక్కువ
- స్పష్టమైన ధ్వని శ్రేష్ఠత
- నమ్మకముగా పనిచేయుట
- స్వయంగా అమర్చబడుట
- నిశ్శబ్దంగా వినిపించుట
- తక్కువ ఖర్చు

ఫిలిప్ ఇండియా లిమిటెడ్.